

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Andrzejewski

Sędziowie: SSO Anna Judejko /spr./

SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lesznie Michała Smętkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017 r.

sprawy skazanego **J. D.** o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie sygn. akt II K 830/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy skazanego adw. B. Ł. łączną kwotę: 238,52 zł (w tym VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego przed Sądem drugiej instancji oraz tytułem zwrotu kosztów dojazdu;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Małgorzata Susmaga Jerzy Andrzejewski Anna Judejko

UZASADNIENIE

J. D. został skazany prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt. II K 182/16 oraz Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt. II K 406/16.

Wyrokiem łącznym z dnia 24 lutego 2017 r., wydanym w sprawie II K 830/16, Sąd Rejonowy w Lesznie na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec skazanego J. D. kary pozbawienia wolności, wymierzone w sprawach II K 182/16 i II K 406/16 i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (punkt 1 wyroku). Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd I instancji na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary zaliczył skazanemu okres zatrzymania w sprawie II K 406/16 (punkt 2 wyroku), pozostawiając na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie orzeczenia wchodzące w skład wyroku łącznego do odrębnego wykonania (punkt 3 wyroku). W kolejnych rozstrzygnięciach Sąd Rejonowy orzekł o należnych obrońcy kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, zwalniając jednocześnie skazanego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (k. 44 – 45).

Przedmiotowy wyrok łączny zaskarżył obrońca J. D. w części dotyczącej wymierzonej skazanemu kary łącznej w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności. Apelujący zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność wymierzonej skazanemu w punkcie 1 kary, która miała polegać na wymierzeniu kary zbyt wysokiej.

Formułując powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej skazanemu kary łącznej do 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym (k. 58 - 59).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z rażącą niewspółmiernością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. mamy do czynienia, gdy przy orzekaniu kar jednostkowych lub kary łącznej nienależycie uwzględniono zawarte w Kodeksie karnym dyrektywy jej wymiaru (art. 53 k.k.). O karze rażąco niewspółmiernej można przy tym mówić tylko wówczas, gdy wymiar ten pozostaje w rażącej dysproporcji w stosunku do kary, jaką zazwyczaj wymierza się za dany czyn, przy uwzględnieniu wspomnianych dyrektyw jej wymiaru. Jest przy tym oczywiste, że stosowanie tych dyrektyw musi uwzględniać specyfikę orzekania o karze łącznej (por. wyr. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa 61/14). Nie może więc chodzić tutaj o zwykłą nieproporcjonalność, lecz o nieproporcjonalność zasadniczą, której poziomu w żaden sposób nie da się zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974r., sygn. akt V KRN 60/74).

Kara łączna orzeczona przez Sąd Rejonowy w Lesznie nie jest, jak sugeruje skarżący, sankcją niewspółmiernie surową. Trafnie wskazał Sąd I instancji, że skazany jako osoba wielokrotnie karana, a więc niedostosowana do obowiązujących norm społecznych i prawnych, nie zasługuje na to, aby za jedno z popełnionych przestępstw w ogóle nie ponieść kary, a do tego sprowadzałoby się zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wydawaniu wyroku łącznego. Apelujący zdaje się w ogóle nie dostrzegać okoliczności, iż popełnione przez skazanego przestępstwa w sprawach podlegających łączeniu zostały popełnione w warunkach recydywy zwykłej, tj. określonej w art. 64 § 1 k.k. Nadto, jak wynika z opinii z zakładu karnego, zachowanie J. D. w warunkach izolacji zostało ocenione jako negatywne. Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, że skazany nie zasługuje na łagodne potraktowanie, a premiowanie jego nagannej postawy byłoby niezrozumiałe dla społeczeństwa.

Nie jest zadaniem wyroku łącznego polepszenie sytuacji skazanego, lecz uporządkowanie jego sytuacji prawnej. Mając na względzie powyższe, w kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego, Sąd Rejonowy zasadnie skonstatował, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania w stosunku do J. D. w pełnym zakresie zasady absorpcji. Co prawda Sąd Rejonowy nie zastosował wymiaru kary łącznej zaproponowanej przez skarżącego, jednak nie można pomijać faktu, że skazany w wyniku wydania wyroku łącznego otrzymał ostatecznie bardzo dużą ulgę. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k., kara łączna pozbawienia wolności mogła zostać wymierzona w realiach niniejszej sprawy w przedziale od 10 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z wymierzonych kar) do 15 miesięcy (suma wymierzonych kar). Kara łączna orzeczona ostatecznie przez Sąd I instancji wyniosła jeden rok pozbawienia wolności, a więc uwzględniała ona zasadę asperacji, aczkolwiek zbliżoną do zasady absorpcji.

Wypada zauważyć, że zgodnie z treścią art. 438 pkt. 4 k.p.k. Sąd odwoławczy jest uprawniony do zmiany wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze jedynie w przypadku wykazania, że orzeczona kara jest rażąco niewspółmierna. Uwzględniając wymiar orzeczonej kary łącznej oraz fakt, że apelacja zmierza do skrócenia kary łącznej o zaledwie dwa miesiące pozbawienia wolności (inny wniosek nie był możliwy), uznać należy, iż jest to różnica nieistotna w realiach niniejszej sprawy. Korekta orzeczenia zatem zgodna z zapatrywaniem apelującego zapadłaby niechybnie z obrazą art. 438 pkt 4 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy uznał, zarzut apelacji za całkowicie chybiony i uznając prawidłowość zaskarżonego wyroku co do sposobu połączenia kar, jak również co do wysokości orzeczonej w rezultacie kary łącznej, orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie na podstawie § 17 ust. 5 i § 4 ust. 1 i 3 oraz § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1715). Zasądzona na rzecz obrońcy kwota obejmuje opłatę minimalną oraz zwrot kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną. Nadmienić należało, że zgodnie z § 1 zarządzenia nr 433/2013 Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu i zarządzenia nr 35/2013 Dyrektora Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013 r. w sprawie zwrotu kosztów przejazdu samochodem prywatnym w podróży świadka i innych osób uprawnionych z tytułu stawiennictwa w sądzie oraz określenia wysokości stawki za 1 km przebiegu, stawka za 1 km przebiegu dla samochodu o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,48 zł.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że nie będzie w stanie ich ponieść ze względu na fakt obywatela kary pozbawienia wolności.

Małgorzata Susmaga Jerzy Andrzejewski Anna Judejko